

CORONÆ
DVODECIM CÆSARVM
AVSTRIACORVM

Radius Primus ,

S I V E

RVDOLPHI I.
VICTORIOSI
Elogium.

NARRATIO

Natus est RVDOLPHVS anno, quo scribere licuit:

HIC EST VERVS ABRAHAM AVSTRIACIS

Pater, non multarum gentium,

Sed omnium penè in Europâ Principum.

Ideò meritò celebratur encomio Hebraico.

רודולפֿש אַ אַבֿרָם :

רודולפֿש רודֿולפֿש אַבֿרָם

בֿן אַבֿרָם אַבֿרָם

אֶבְרָהָם אֶבְרָהָם אֶבְרָהָם

אֶבְרָהָם אֶבְרָהָם אֶבְרָהָם

RVDOLPHVS

A Patre ALBERTO Prudente, & Avo RVDOLPHO Seniore
Hæreditariam accepit senilem prudentiam.

Ut in aulâ FRIDERICI Cæsaris degenti Juveni
Nefas ducerent non assurgere etiam Senes, quibus si non assurgant
Juvenes, est *nefas*

Proavus ALBERTVS dives ominari rectè potuit:
olim nascetur

Calendis Maij Caput mihi aureum.

Demonstrabit non umbra, sed consilio thesaurum pacis
In Germaniam & Italiam reducendæ,

Non degenerabit in deteriora metalla:

Sed perennem auri radicem fundabit vel in pedibus,
Novissimè Nepotibus pervijs Regnis Pervanis.

Certârunt pro RVDOLPHI ortu non septem Urbes,
Sed duodecim menses:

Vicit Majus,

Ut dicatur etiam in anno Austriaco:

MAIO NIHIL MAIUS,
Austriacis nihil maius in Imperio.

Nuptialium fæderum Sidera Gemini

His beârunt RVDOLPHVM benignis influentijs,

Ut nuptijs & liberis evaderet BEATISSIMUS PATER.

Natales Austriacæ Magnificentiæ, Calendæ Majæ.

Non amplius consecrentur BONÆ DOMINÆ;

Sed bonæ Domui Austriacæ

Inde gens Habsburgica sumit splendoris sui Exordia,

Unde verni dies in puriores laxantur splendores:

Crescet cum serenioribus diebus,

Florebit cum Florum Patre Majo.

Ad imperium elevandum,

Levavit è Christianorum undâ FRIDERICUS II. IMPERATOR,

Nescius se gestare Herculem,

Cui ipse stationem cederet minor Atlas:

Nomen Germanum tam germano pectori debebatur

RVDOLPHVS;

Tam

Tam Forti Duci, à gladij capulo;
 Tam felici Principi, ab auro.
 Vixit à puero in Aulâ,
 Nullibi rectius victurus, quàm quò natus est.
 Comitatus Comitem se ostendit, prudentiâ senem,
 Fortitudine Habsburgicum Leonem.
 In pugnis imaginarijs
 Syndromos omnes præcucurrit Prodrumus ipse.
 Poli-Stephanos in arenâ toties,
 Ut præluderet uni CORONÆ,
 Suscepta à Cæsare militaris ordinis insignia,
 Primò ad Mediolanum explicuit Victioriosa;
 Posthæc in vicinos movit,
 Cum quibus ei de finibus non admodum convenit,
 Ut dum fines terrarum suarum tueretur,
 Nullos poneret gloriæ.
 Columbariam vase clausum militem immisit,
 Qui quasi ex *Equo Troiano* emergens
 Portas referaret noctu sibi intraturo.
 Processit altus, & non ex vacuo vase.
 Vltenbergia pabulatores statò tempore in albis equis emisit,
 Rudolphus totidem albos in insidijs collocat;
 Illis paululum præterlabentibus,
 Hi ad castrum quasi fugitivi se conglomerant.
 Panduntur portæ socijs (ut videbatur) ab hoste repulsis.
 Sed Hostes, non socios admissos
 Loci deditione serò agnoverunt Vltenbergij.
 Ita amicos conciliare solita similitudo
 Hostes vincit simulata.
 Inter hæc Basilea in duas factiones scinditur
 Stelliferorum, & Psittacorum;
 Hi illos urbe pellunt:
 Non diu ambigunt stelliferi, quò se vertant.
 R V D O L P H V M Imperio Romano jam jam exoriturum,
 Tanquam Solem suum adeunt obscuratæ Stellæ,
 perditamquè per eum lucem,
 Id est, creptæ patriæ S O C O S reperiunt.
 Quodam prælio contra Burgundum acriter pugnat,
 Equo tamen deijcitur:
 Verùm è casu fortior lacum propinquum armatus insilit, trajicit.
 Tantum

Tantum de Epaminonda ut Coclides
 Narrare historia vix audeat,
 De Turno comminisci Fabula.
 Denique Brisgovia, Ergovia, Turgovia,
 Satis fenserunt ferium in armis, & severum Rudolphum,
 Humanum Abbas S. Galli,
 Cui per familiare colloquium persuasit
 Concordiam, & mutuam armorum fidem.
 Verbo perinde efficax, ac ferro.
 Temperaturus jam tunc insignia sua Nepotibus:
 Ut & RUBRA in eis timeretur SEVERITAS,
 Et CANDIDA diligeretur HUMANITAS.
 Nullusquè esset, qui palmam non deberet Austriacis;
 Aut severis, si hostis sit;
 Aut siamicus, humanis.
 Popolari voce RVDOLPHVS hætenus imperare meruit,
 Principum suffragio debuit:
 Lectâ & numerosâ prole
 Ad Imperij status connubiali vinculo copulandos necessarius.
 Alia sunt Numinis decreta.
 Debuit magnus hic Austriacæ Majestatis excitator
Firmamenta tot Regnorum
 In ORBE fundare non profanæ Fortunæ
 Sed S. EVCHARISTIÆ:
 ut discant Monarchæ,
 Nulli suum imperium in quadro staturum firmitus
 Hac Cælesti Rotâ.
 In utrumquè terrestrem Orbem excurret gens Habsburgica
 Cursu tam firmo, quàm veloci,
 Ut qui Solis EVCHARISTICI tantâ ardent pietate hæreditariâ;
 Tam amplis hæredes imperitarent regnis,
 A quibus illustrandis Sol nulla hora deflecteret.
 Hoc unde processerit, cæpta prosequetur Narratio.
 Sôlebat RVDOLPHVS armorum horrorem venatu mitigare:
 Etiam studijs minus serijs properabat ad Sceptrum,
 Feriæ Principum sunt persequi Feras.
 Dum ergò quadam die Sylvarum lustra lustrat,
 Prædam reperit tam pretiosam,
 Quàm parum quæsitam,
 Cervum,

Cervum, sed è Nephthalinis saltibus emissum
 Hinnulum, sed Gratiarum.
 Caperat in pluvias resolvi mitte Cælum.
 Crediderim pluiffe scepra, & coronas.
 Augentur aquæ è vicinis montibus confluxæ,
 Sed in aurifluos Pactolos Habsburgico;
 Hæ præscripto aggere altiores
 Ægrè jam sustinent Sacerdotem,
 Forte salutis pharmacum moribundo deferentem.
 Quo an sanatus sit, nescio:
 Hoc scio,
 Ægram tot latronum vulneribus
 sanatam Germaniam.
 Hic è medio venandi ardore advolat,
 Repentè RVDOLPHVS,
 In terram defilit,
 Adorato de minimo genu Sacro Ferculo,
 Equum insuper trajciendo præstat,
 Humili pede sequitur, nunquam verius Comes,
 Nunquam melior Venator;
 Imò è Venatore jam factus Prædæ suæ
 Fælicissima Præda.
 Sed sinamus sacram dapem comitari
 pium Comitem,
 Atquè intereà venationem quoquè hanc interrumpamus
 Pelasgo Præconio.

Ρ Ο Υ Δ Ο Λ Φ Ο Σ
 Π Ρ Ω Τ Ο Σ Μ Ε Γ Α Σ

Ἀξίως οὕτω ῥητὸς,
 ὅτι τῆς Αυστριακῆς οἰκίας ὁ γονεὺς,
 ἐν ἧ
 οὐδείς ἔ μέγας γεννάεται, εἰδὲς ἔ μέγιστον γίνεσθαι.
 Εὐνεῖκε ἐπὶ σχεδὸν ἐν ταῖς κοιτίσι οὐλοῦ Αυστριακὸς Ἀλέξανδρος,
 τὸ μὲν εὐλοῦ μέγιστον,
 ἐξ οὗ ἔκ ἐί μὴ τὰ μέγιστα ἢ ἥρωικὰ ἐμελέσθαι
 εἰς πᾶσιν.
 ὡς ἐν τῷ τῆς Ἑβραίων, εἰς τὸν τῆς πικρῆς νεῶν γιγανταίοις τοῖς βήμασι παρεβραχάσθαι,
 μιᾶς ἂν αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἐν τῷ Δυναστεύου ἰσπανεσάται εἰς τὸν Καίσαρος,
 ἐπείνης Ἀλλαδὴ ἡμέρας,
 ἢς ἂν ἦ νεμέων θηρεύσων, ἀποφανομένων ἐν τῷ ἔργῳ εἰωνισμάτων,

ἀνπάσαντ' αὐτῶ τὸν ἐν τῷ Ευχαριστικῷ Ἐπικυκλῶ Θεὸν
 πηλώδης ὁ πεζίτης ἐξ ἰαπότῃ γεγονώς
 εὐτυχεῖ τῇ εὐσεβείᾳ ἐθρέυσσε,
 εὐτυχῆς κ' εἶπ' ἠθρευτῆς, ᾧ εἰς τὴν λείαν αὐτοῦ ὁ Θεὸς συνανήσας ἦτο,
 Καλῶς ἔμακαρίως ἐστὶ μέγιστε τῶν Αὐστριακῶν γονεῦ ᾧ ΡΟΥΔΟΛΦΕ,
 Αναγιώσκει νῦν ἐνβεντούτῳ σου ᾠδὴ δείγματι ἔκμαθον σεβαστὸν ὑπέρημα,
 οὐκ εὐδαιμονοστέρεως θηρέεσθ' τὰς δρχαίς,
 ἢ ὅτε θηροτρία τῇ εὐσεβείᾳ θηροτ' ἐκείνῳ,
 ὃς τῶν βασιλέων βασιλεὺς, καὶ τῶν κυρίων κύριός ἐστι.

οἶα
 ὃν πάλαι θεία ἐν ἱεραῖς πλυκταῖς ἠνύμφη,
 ὠμοιωθέντ' αὖ τῇ θορκαδί κ' νεβρῶ ἐλάφων,
 πηδῶντ' ἔπιτ' ὄρη, ἔδρακόμενον ἔπι πύς βουνοῦς τεθείαι

Ἰ Ῥ Ο Υ Δ Ο Λ Φ Ε.

Ἐπιγιώσκει ἤδη ἡ οἰκκμένη,
 εἰς πρὸς τὴν δρχὴν ἐήμασι σεφανοφόρον τὸ σε ὑπέρημα βάλινη,
 κ' ἐκείνα αἰδομένη κύει,

Ἐ κάρει
 Ἐπ' εὐχαρίστῃ τῇ τῶν Αὐστριακῶν Ἐπικροτείᾳ τυγχάνεσσα.
 οἶα
 οὐκ αἶψας Ἐπ' αὐτῶν Ἐπικροτείας, ἠτῶν χαρίτων προσδοκήσασσα,
 ἐπειδὴ
 προξένη τῆς Ευχαριστίας
 ἢ τῶν Αὐστριακῶν Ἐπικροτεία ἐγενήθη.

Sacerdos post expensas Cæli epulas
 Equum reddere parat,
 Portorij loco non simplices addat gratias:
 Sed comes: Absit, inquit, ut alius
 A meo Magno Alexandro hunc Bucephalum
 conscendat:
 Exiguam hanc humanitatem dudum debeo
 Meo Humano Deo.
 Dixit, censumque equo huic muneri in perpetuum alendo attribuit.
 Munera in homines collata eos excæcant:
 Si DEO tribuantur, acutè faciunt
 Videntes Prophetas.
 Testis Vestalis Vates Rudolpho Sanguine conjuncta,
 Et in claustro Fax, Tigurum inter, & Aquas DEO mancipata,
 Hæc postridiè ita ad novum Venatorem:
 Fecisti heri Rudolphe, quod DEVS omnibus sæculis remunerabitur,
 Novenarius Tibi porrò observandus est,
 Numerorum maximus;
 Maximo pensabitur officio hesternorum obsequium.
 Præstolatur interim Rudolphus bene criticas

Horarum, dierum, mensium, annorum
Henneades :

Donec nono ab hinc anno Romanorum Rex esse iussus, agnovit
Interruptam illam Venationem sibi admodum fructuosam
accidisse :

Siquidem in ea insecutus A G N V M
Pinguissimam cepit Lupam.

Quod igitur perpetuum sit

Habsburgico - Austriacorum Principum Imperijs :

Anno LXXIII. post duodecimum à D E O ex Virgine nato sæculum,

Die D. Michaëli militantis Ecclesiæ Archistratego sacra,

Gregorio X. eidem S. Ecclesiæ A D V O C A T U M multis postulante,

Post annorum pene XXII. nocivum interregnum,

Germaniâ occultis latrocinijs sylvescente,

Italiâ apertis factionibus inflammata,

Alphonso Castellæ Rege,

Richardo Cornubiæ Comite,

Rege Bohemorum Ottocaro

Competitoribus potentissimis,

Electorum gratiâ ab his fraude, precibus, muneribus quæsita,

Rudolphus Comes Habsburgicus

De Imperio nequè cogitans, nequè somnians

Ratisbonæ Septem virûm omnium calculis

Romano - Germanicus Rex, Cæsar, Imperator renunciatur.

Non solùm Regum corda in manibus D E I sunt;

Sed eorum etiam, qui Reges creant.

Non melior A D V O C A T U S fuerit Ecclesiæ D E I,

Quàm qui sic vocatur ad imperandum.

Mirum! tam intricatam causam eum obtinere potuisse pro se,

Qui minimè egit pro se.

Vrbanissimus est D E V S, vinci nescit Vrbanitate,

Ita urbanè agentem pro honore Sacræ

Eucharistiæ,

Eo anno,

Quo Urbanus Quartus sacro huic ferculo peculiare honores decrevit,

Maximâ prosequitur humanitate,

Pro equo præbet Regnum,

Portorium fit Imperium.

I Basileensis Præful, frigidè & timidè exclama :
 Næ te Christe Comes hic folio tuo deturbabit !
 Non movebit folium Christi in Cælis,
 Qui tam novam ei in terris substravit sellam.
 Rudolphus interea horum omnium ignarus Basileam premit,
 Vix habita Pappenheimio, & Brandeburgico fide :
 Hunc tamen, qui concordēs sortes attulit,
 Principem dicit, & Norinbergensibus præstituit,
 Utque dies ille nulli ater esset,
 Quo tot candidos calculos accepit Rudolphus,
 Basileam ilicò laxat obsidione.
 Prima Regum Virtus Clementia statuum meruit
 Sculptur Rudolphus eques, dexterâ Electorum suffragia,
 sinistrâ sceptrum gerens,
 Et Basileæ in publico collocatur :
 Poterat hujusmodi addi Epigraphæ:

D. RUDOLPHO ROM: CÆS:
 S. AVG.

S. P. Q. BASIL. PP. DD.

Qui ubi se Regem renunciatum
 Ex his literis intellexit,
 Urbis hujus
 Sibi cognominis
 Muros, Cives
 Regiè, clementer servavit.

Vulgârunt hæ eadem literæ hanc Clementiam instar Famæ,
 Hic idem equus instar Pegasi:
 Nec voluit donatarius ab equo DEVS
 Donatorem suum aliter sculpi ad gloriam,
 Quàm equitem:
 Voluit etiam, ut idem Sacerdos Aquisgrani
 Coronam Archi-Præfuli porrigeret
 Rudolpho imponendam,

Quem

Quem olim DEI bajulum suo imposuerat equo :
Vbi cum sceptrum inaugurationi necessarium desideraretur ,
In mortalium incuriâ

Studia sua Superi prodiderunt :

Nam cum quidam cunctarentur Sacramentum dicere ;
Cæsar arrepto è vicinâ arâ crucifixo, inquit :

Hoc sceptro, quo DEVS regnat,
Vtar contra hostes
DEI, & Imperij.

Quot verba, tot fulmina!

Ad quæ sternuntur extemplò cunctatores ,
Inq; Cæsaris jurant manum.

Sic ab eodem cum Christo ligno, & signo
Auspicatur Imperium Rudolphus ,
Obedientiam subditorum ibi suscipit ,
Vbi DEUS ad mortem fuit obediens ,
Scientissimus Geometra ,

Et Decempedator

Nepotibus suis terras metitur post terrarum fines
Decempedâ cruce.

Summa tot Imperiorum momenta ponderaturus
Stateram apprehendit, à quâ dicatur

Iustus ,

Simulacrum divinæ erga mundum pietatis, à quâ
Pius ,

Palمام , à quâ audiat

Victoriosus.

Quia latrunculos Germaniæ exterminare meditatus ,

Victtricem latronum capessit crucem,

Sceptri defectum eo compensat ,

Quo DEVS omnes mortalium defectus complanavit :

Exacto primo Romanorum Imperatorum Iubileo ,

Quia primus ex Habspurgo-Austriacâ Domo

Novum erat incepturus ,

Voluit ab eo signo Regni sui capere auspicia ,

Quod in signum æterni Iubilei posuit

Rex sæculorum immortalis.

Verùm Dominationis Majestatem honore crucis vix auxerat Rudolphus,
Cùm id approbatum adest repentè æther;
Mittit nubem

Sivè aureo sivè argenteo fulgore coruscant,
Quæ templi pinnaculo insideat
In crucis latere se diducat
Adspectabilis singulis,
Donec à solidâ horâ in sanguinem versa deficeret.
Delato ad Cæsarem portento, piè is exclamat:

**Si Dominus vitam prosperitatēq; mihi concesserit,
Transmarinas partes adibo,
Et Domino IESU sanguinem meum consecrabo.**

Quis Staurophilus Constantinus, aut Theodosius
In tam ferventem pietatem exarsit?
Sic ad amata tibi Imperia properas pientissime Cæsar,
In Regno crucis Imperator novissime!
Præeat te signum ad Iudicia Iustitiæ tuæ procedentem,
Quod commune habes cum Iudice DEO.
Apprehende hanc ægidem,
Austriacis pingitur coloribus, rubro & albo:
Sic tibi militat æthær!
Sic te armat DEVS, sic amat!
Hinc (quæ imperandi fors est)
Ad novas cruces vocatur imperterritus Cæsar:
Pseudo-Fridericus quispiam
Passim imposuerat etiam potentibus,
Divisurus rursus in factiones Germaniam,
Nisi in tempore à Cæsare prehensus
Perque ignem examinatus, pessimè substitisset.
Majores, qui sequuntur labores.
Germania interregni tempore facta Augiæ stabulum,
Id est latronum commune latibulum,
Herculem nempè desideravit Germanicum,
Adfuit fideli operâ etiam citra mercedem Rudolphus,
Et circa solam Erfordiam plus septuaginta Cacorum castris dirutis
Nec non incredibili velocitate & felicitate
Ab Alpibus ad mare Balthicum
Summâ securitatē procuratâ,
Plus uno hoc labore profecit,

Quàm

Quàm Hercules duodenis.

Festivum, quod sequitur & propè Scenicum.

Ottocar Bohemorum Rex Sacramentum dicere detrectat Cæsari.

Defertur ad tribunal Martis controversia,

Condemnatur Bohemus conviçtus armis Cæsarianis:

Sed, quæ superborum contumacia est,

Nolentium videri, quod sunt:

Privatâ adgeniculatione supplex fieri sustinet.

Vix inchoato juramento panditur siparium:

Immutatâ tamen scenâ,

Agnoscutur ab utroque exercitu personam agens Rex, quam debuit.

Nullum amphitheatrum felicius dedit conviçtam arrogantiam.

Catastrophe hæc Cæsarianis in plausum finitur,

Bohemis in furias,

Ventos, flammâsq; velut alternante folle

Ottocaro inspiravit Vxor Cunegundis:

Reditur in campum;

Vbi aliquid supra Davidem ausus est Cæsar.

Laborante siti Exercitu

Quidam Siceram colono eripit, Cæsari propinat.

Sed hic mansuetè, ut solebat ait:

Reddite homini Amphoram,

Non mihi, sed exercitui sitiebam.

Refecit hæc sitis tolerantia in capite

Totum militis corpus.

Sic recreato animo in hostem proceditur,

Præfertur non Aquila, sed crucis labarum,

Cuius honori post Victoriâ templum destinat,

Sanctissimum Imperatoris iusiurandum.

Sic fortiter stat in acie Rudolphus, quia in cruce,

Sed uno duntaxat pede:

Vt & alterum benè figeret

Confugit ad PALMAM VICTORIOSAM MARIAM.

Nihil Sybariticum hic expectate,

Præluditur conflictui cantu,

Sed de laudibus DEI paræ.

Dicite potius: Io Pæan! illi prælio, in quo

Tessera Christus est classicum Maria.

Concurritur igitur acerrimâ dimicatione.
 Herbotus quispiam totâ acie Cæsarem ad cædem quærit,
 Sed versa etiam hic Martis alea est:
 Ipse enim à Cæsare cæsus, secum quidem in fatum rapit
 Equum Cæsaris,
 Sed innoxie effuso infessore,
 Divini hoc opus erat consilij,
 Ut post donatum DEO equum,
 Nullus fraudi esset Rudolpho.
 Qui dejectus equo, profundius deicit seipsum,
 Supplex ingenua provolutus
 Victoriâ rogat à DEO, fortitudinem à milite,
 Moyse ipse simul, & Iosue:
 Totam adversi belli molem, vel pedes fortissimè sustinet,
 Miles ipse simul, & Imperator.
 Sic à Duce animati
 Ita quisque miles esse contendit,
 ut fuso prorsus hoste
 Quatuordecim millibus cæsorum latè campos instraverit:
 Quatuordecim prælijs Victor,
 Atque ideò

Victoriosus Rudolphus.

Octoar ipse octodecim vulneribus superbam animam efflavit.
 Ita ense, id est Alexandri Magni novaculâ attonsus est,
 Qui dum Rudolphus Cæsar diceretur,
 Præ indignatione barbam sibi evulsit.
 Sic perijt primus Austriacæ gloriæ hostis,
 Sic perierunt postmodum complures,
 Sic peribunt, si invidi esse pergant, &c.
 Reliqua RVDOLPHI acta proficua fuerunt
 Pacandæ Italiæ,
 Purgandæ Germaniæ,
 Stabiliendæ filio Austriæ
 Facundandæ Principibus Europæ,
 Quo nomine
 Univerfa ei Europa
 Tanquam Cæsari verè EVCHARISTICO,
 Perennè laudum & gratiarum debet
 EVCHARISTICVM
 CARMEN

*H*ilic, Herculeo, quâ formidabilis astro
Ardet Atlantis apex, & debellata ferorum
Arma, triumphator posito Tirinthius arcu
Ostentat superis, residesque inflammat in auro
Exuvias: meritas illic fabricate coloni
Cœlicolæ pro Rege domos; stat iudice cælo
Hic arces Rudolphe tuas, & eburna locare
Pergama (tolle moras) ubi Martia signa cruenti
Herculis anguiferas etiamnum ardentia pugnas,
Igne Hyperionio accensum, majore sereno
Illustrant, rapiuntq; diem, non degener illic
Sidereos inter Proceres tibi fige superbum
Culmen, & æternam sparsura palatia flammam.
Et seu Pegaseo jam te generosior illic
Regnantem portat sonipes, ubi fonte perenni
Æternum Domino spumat vindemia nectar:
Sive sub apricâ gelidæ Libanotidos umbrâ
Inclinans regale latus, cœlestibus aurem
Advertis modulis: at non mortale tuorum
Sperne melos, jussasque tibi Dux inclite grates
Per sanctum resonare nemus, vallemq; iocosam
Elysij nemoris: Nam quod Mavortia Reges
Austria Teutonico Dominos accommodet Orbi
Augusto jam plena die; quod nominis almi
Sacra Majestate tumens, super ardua terrarum
Astrorumque super volucris regaliter ala
Se levet, atq; Aquilis evecta jugalibus, ipsas
Extollat solium formosi Aquilonis ad arces;
Tu ducis trabeas, rutilantibus aspera gemmis
Sceptra tuas subière manus, primumq; coronæ
Purpureum petière Ducem; scit Dardana tellus,

Qua-

Qualiter excelsi Cæsar fastigia mundi
Scanderis, imperij Latias servare secures
Impiger, & partos tutari sanguine fasces.
Credimus? an tumidas plusquam regaliter iras
Exacuens, certumq; nefas, in prælia fervens
Ottocarus, Rudolphe tuæ Virtutis honestas
Eloquitur furias, & non superabile bellum?
Ille vel armatas ferro septemplice turres
Rumpere, & obstantem solitus convellere rupem
Marte fero, cui solus amor, cordisque recentes
Deliciæ stimulare tubas, campiq; cruentâ
Tempestate frui: victricia Cæsar's arma
Non tulit: ut torvum imbelli mucrone Leonem
Si quis & armatos irritet Tigridis ungues
Hyrcana de gente puer; sic ille Scytharum,
Ille tremor Germane tuus, quem & Gymnade Pallas,
Et prope collata timuisset cuspide Mavors,
Quamvis Pannonio tepesactum sanguine ferrum
Sæpius extulerit, confidentemq; feroci
Hunnum cornipedi, præ se victricibus armis
Egerit, ut timidus quando de monte capellas
Pastor agit: postquam arma viri ad cælestia ventum est,
Et verus medio conspectus in agmine Cæsar;
Extimuit, velletque levi, nî fata vetarent,
Terga fugæ: nè castra tamen, Martemq; puderet
Ottocari, magno si non confligeret hosti;
Erumpit turmalè furens: cumquè acer in armis
Staret adhuc, patrioque viam sibi sterneret ense;
Obvius instanti fatalem conijcis hastam
In iugulum, fusoque vides super arma cruore
Indignantem animam, nec adhuc venientibus umbris

*Mansuetam, tristemque jubes spectare Bohemum
 Victor, & ad dominas humilem procumbere plantas.
 O nimium dilecte DEO! tantumne rebellis
 Hercynius tristes iussus mordere lupatos
 Cæsaris? an maior Rudolpho paruit hostis?
 Scilicet ô felix rerum tutela, salusq̃,
 Te veniente, omni discors Germania Rheno
 Intremuit, trepidaq̃ suos formidine montes
 Concuti, & arrectas sensit configere turres
 Augustum confessa Ducem, posuitq̃ repente
 Discordes furias & quæ Cyclopea primum
 Tela manu vibrante tulit, jam blandior iras
 Mollit, atque hilari frontem redimita sereno,
 Quò prius Austriacas solita est arcere sagittas,
 Inflexit chypeum, Regemq̃ excepit, & alta
 Elatum cervice ferens, comitantibus armis
 Imposuit campestre melos, Patremque vocari
 Iussit, & alternos hæc reddere carmina montes.
 Quòd non sanguineo gradiens discordia ferro
 Exerat infestos jugulis civilibus arcus
 In nostram jurata necem, quòd dedita Divis
 Austria, nubiferis jam celsior Alpibus, infert
 Sideribus consine caput, quòd regia Cæsar
 Austrius armisonum dispenset jura per orbem;
 Dicite Laurigeræ posuit primordia sortis
 Rudolphus: Latias illo moderante secures
 Sic domiti cecidèrè Duces, sic vincula Martis
 Exuit assertum tenebroso è carcere vulgus,
 Ut pariter nitidus iuveni revirescat in ævo
 Formosæ virtutis honos, nec languida letho
 Marcescat pietas: vitijsq̃ à stirpe recisis*

*Oppressæ redeant meliora ad limina leges.
Non illum populis, non vulgo iusta petenti
Privati tenuère lares, sanctumvè tribunal
Implorans afflictæ Themis, penetralibus inis
Abditum, & ensiferæ cinctum mucrone coronæ
Quæsit, augusti nimum patuère penates,
Insueti perferre nefas: his artibus ille
Inscendit solium, quibus & circumvolat Orbem
Romanis Aquilis, sedet, æternumq; sedebit
Posthumus Austriaco veniens de sanguine
Cæsar.*

Faint, illegible text or markings located below the circular stamp, possibly representing a date or a signature.